

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce **B. Š.**, nar., bytem, zastoupen JUDr. Jaromírem Hetem, advokátem se sídlem Vodní 1972, Zlín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8.12.2015, č.j. 390 326 478/315-VK, ve věci nepřiznání příplatku k důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Jaromíru Hetem, advokátovi se sídlem Vodní 1972, Zlín **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce ve výši **2600 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 13. 1. 2016 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí ze dne 8. 12. 2015, č.j. 390 326 478/315-VK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla o tom, že její rozhodnutí ze dne 22. 10. 2015, č.j. R-22. 10. 2015 – 427/390 326 478 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) se se potvrzuje a námitky žalobce se zamítají. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání příplatku k důchodu podle ustanovení § 1 odst. 2 nařízení č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 622/2004 Sb.“).

V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že se zabývala otázkou splnění zákonných podmínek námitkového řízení a dále přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu včetně uplatněných námitek. Žalovaná odkázala na ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 622/2004 Sb. a § 1 odst. 2 tohoto nařízení. Z nově doloženého potvrzení, stejně jako z původní žádosti ze dne 7. 10. 2015 vyplývá, že otec žalobce byl vězněn od 8. 3. 1954 do 11. 5. 1960, kdy byl propuštěn, tudíž v době výkonu trestu odnětí svobody nebo vazby nezemřel. Otec žalobce zemřel dne 27. 2. 1993, tedy v době, kdy žalobci bylo 53 let. Žalobce tak nesplňuje dvě ze základních podmínek pro přiznání příplatku k důchodu podle ustanovení § 1 odst. 2 nařízení č. 622/2004 Sb. K podstatě námitek žalovaná uvedla, že nárok žalobce na příplatek k důchodu podle nařízení č. 622/2004 Sb. byl znovu posouzen, ale bylo zjištěno, že rodič žalobce v době výkonu trestu odnětí svobody nebo vazby pro trestný čin uvedený v ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 622/2004 Sb., nezemřel a v době smrti rodiče byl žalobce starší 18 let. Vzhledem k těmto okolnostem nemůže být žalobci přiznán příplatek k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální přiznání.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí podané nejprve k žalované a doručené krajskému soudu dne 25. 1. 2016 a jejím doplnění ustanoveným zástupcem žalobce uvedl, že napadá výrok napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, jakož i jeho odůvodnění pro jeho rozpor s principem zákonnosti. Výrok rozhodnutí vychází z nyní platných právních předpisů, tzn. § 1 a § 2 nařízení vlády č. 622/2004 Sb., které ovšem nesplnilo očekávání nejen žalobce, ale jistě i mnoha jiných osob přímo či nepřímo postižených nezákonnými praktikami minulého režimu, mezi něž patřilo věznění režimu nepohodlných osob. Otec žalobce byl za svou činnost v odbojové skupině Světлана odosouzen v roce 1954 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 15 let. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 1991, č.j. I Rt 158/91 potvrzeno, že otec žalobce je účasten rehabilitace a že trestní stíhání pro trestný čin velezrady se zastavuje. V roce 1960 byl na základě amnestie propuštěn. V době uvěznění otce bylo žalobci 15 let, jeho bratru o dva roky více. Po celou dobu věznění otce rodinu stíhaly nepříznivé životní podmínky, žalobce nemohl po skončení základní školy pokračovat v jakémkoliv učebním poměru či ve studiu, a rodina ekonomicky strádala. Matka pracovala v JZD, kam byla donucena vstoupit. Otec žalobce zemřel ještě před schválením zákona o protiprávnosti komunistického režimu v roce 1993. Žalobce považuje provedení zákona o protiprávnosti komunistického režimu za protiústavní, neboť okruh osob, které měly být za křivdy spáchané na osobách přímo nebo nepřímo odškodněny, je příliš úzký.

Žalovaná se nezabývala ani skutečným postavením otce žalobce a žádostí o vydání osvědčení podle zákona č. 262/2011 Sb. – o účasti otce žalobce J. Š. v odboji a odporu proti komunismu. Ministerstvo obrany sdělilo dne 3. 2. 2016 žalobci, že je pokračováno v řízení o vydání osvědčení podle zákona č. 262/2011 Sb., které bylo přerušeno usnesením ze dne 20. 8. 2012 v zájmu zjištění přesného, úplného a skutečného stavu a okolností jeho uvěznění. Podle názoru žalobce se žalovaná nevyrovnala se zněním § 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 622/2004 Sb., neboť nespécifikovala v napadeném rozhodnutí o námitkách, podle kterého rehabilitačního předpisu byl otec žalobce skutečně rehabilitován. Až po tomto zjištění mohla žalovaná přistoupit k hodnocení, zda žalobce je či není osobou uvedenou § 1 odst. 2 tohoto nařízení.

Žalobce závěrem shrnul, že žalovaná měla postoupit podání označené jako „žaloba“ ze dne 13. 1. 2016 krajskému soudu bezodkladně. Žalovaná porušila i pravidla § 20 a násl. správního řádu o doručování, neboť není zřejmé, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno. Dále pochybila při zjišťování skutkového stavu, neboť neprovedla důkaz o postavení otce žalobce k splnění podmínky § 1 odst. 1 písm. a) citovaného nařízení. Toto nařízení je neurčité

a vede k možnosti diskriminace jiných osob, než uvedených v tomto nařízení. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

Ve svém **vyjádření** k žalobě žalovaná uvedla, že žalobce uplatnil dne 7. 10. 2015 žádost o přiznání příplatku k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb. ve znění nařízení vlády č. 405/2005 Sb. a nařízení vlády č. 369/2007 Sb.. Vzhledem k variabilitě možností uplatňovaných nároků, které citované právní předpisy umožňují, žádost ve svých přílohách jednotlivé nároky rozlišuje. Konkrétně žalobce přílohou C/1 uplatnil nárok z titulu věznění zemřelého otce. Svou žádost doložil úmrtním listem prokazujícím, že otec žalobce zemřel dne 6. 3. 1993, dále potvrzením Vězeňské služby ČR, Generálního ředitelství Praha 4 ze dne 27. 10. 2010, č.j. VS 19/369/2010-50/všeob/440 prokazující, že otec žalobce byl vězněn v době od 8. 3. 1954 (vazba trvala do 14. 9. 1954) do 11. 5. 1960, kdy byl propuštěn na svobodu na základě amnestie prezidenta republiky, a dále pak usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 1991, č.j. I Rt 158/91, prokazující účast otce žalobce na soudní rehabilitaci podle zákona č. 119/1990 Sb. Žalovaná vyložila genealogii novelizací nařízení č. 622/2004 Sb. a uvedla, že namítá-li žalobce v žalobním bodě 1), že jeho otec byl účasten soudní rehabilitace, pak to žalovaná nijak nezpochybní, neboť ji koneckonců žalobce prokázal. V předmětné věci však není uplatňován nárok otce žalobce z titulu vlastního věznění, nýbrž nárok žalobce z titulu věznění zemřelého otce. Pro tento účel však není nahodilé určení, kdy k úmrtí otce došlo, neboť toto období je pro přiznání úřadnického důchodu striktně vymezeno trváním totalitního režimu, tzn. od 25. 2. 1948 do 31. 12. 1989 a k úmrtí muselo dojít při pokusu o opuštění Československa násilnou smrtí způsobenou státní mocí. Otec žalobce zemřel dne 6. 3. 1993, tedy nezemřel násilnou smrtí. Pokud žalobce namítl vve druhém žalobním bodě, že okruh osob, jichž se nařízení č. 622/2004 Sb. dotýká, je příliš úzký, a dále nedostatečné zjištění skutkového stavu, pak žalovaná uvedla, že nařízení č. 622/2004 Sb. je jednoznačné, přičemž v předmětné věci je nade vší pochybnost prokázáno, že žalobci nárok na příspěvek k důchodu nevznikl, neboť jeho otec nezemřel v době trvání totalitního režimu násilnou smrtí. Účast otce na soudní rehabilitaci nemá na posouzení nároku žalobce na příspěvek k důchodu vliv. Pokud ve třetím žalobním bodě namítal žalobce procesní pochybení, odkázala žalovaná na novelu s.ř.s. provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. a svůj postup ve věci, který považuje za správný.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků ve stanovené lhůtě neprojevil svůj nesouhlas s tímto postupem. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d) a odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Ze **správního spisu** vyplývají následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Podle usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 1991, č. j. I Rt 158/91, podle něhož pan J. Š., nar. ..., je účasten rehabilitace podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Sb., pokud jde o trestný čin velezrady, pro který byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 26. 8. 1954, sp. zn. 1 T 20/54. Stíhání pro tento trestný čin bylo uvedeným usnesením zastaveno. Dále je ve správním spisu založena žádost ze dne 7. 10. 2015, kterou žalobce požádal o přiznání příplatku k důchodu podle nařízení č. 622/2004 Sb., v níž je uvedeno, že žadatel uplatnil nárok dne 7. 10. 2015. Žalobce vyplnil část C/1 této žádosti, v jejímž nadpisu je uvedeno „*Nárok uplatňovaný z titulu zemřelého otce*“, přičemž v poznámce psané kurzívou k tomuto nadpisu je uvedeno, že vyplňují jen žadatelé, kteří žádají o příspěvek k důchodu jako sirotci po otci, který při věznění v období mezi 25. 2. 1948 a 31. 12. 1989 zemřel, pokud ke dni otcova úmrtí nedosáhli věku 18 let.

V této žádosti je dále uvedeno formou předtištěného textu, že žalobce žádá, aby příplatek k jeho důchodu. K této žádosti připojil otcovo parte (datum úmrtí J. Š. ke dni 27. 2. 1993) a potvrzení Vězeňské služby o době otcova věznění ze dne 27. 10. 2010, podle něhož pan J. Š., nar. ..., byl v trestní věci Krajského soudu v Uherském Hradišti sp. zn. 1 T 20/54 vězněn v době od 8. 3. 1954 do 11. 5. 1960, kdy byl propuštěn na svobodu na základě amnestie prezidenta republiky. Dále je ve správním spisu jako příloha námitek proti prvostupňovému rozhodnutí připojeno potvrzení o době omezení osobní svobody vydané Vězeňskou službou ČR ze dne 11. 11. 2015, které potvrzuje dobu věznění pana J. Š. v době od 8. 3. 1954 do 11. 5. 1960.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Právní úprava poskytování příplatku k důchodu je obsažena v citovaném nařízení č. 622/2004 Sb., které provádí § 8 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 8 odst. 1 a 2 zákona č. 198/1993 Sb. platí, že vláda je zmocněna, aby nařízením napravila některé křivdy spáchané na odpůrcích komunistického režimu a na osobách, které byly postiženy jeho perzekucemi, v oblasti sociální, zdravotní a finanční. Vláda zvýší nařízením příplatek k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, a to stejným způsobem a ve stejných termínech, jako se zvyšuje procentní výměra důchodů podle zákona upravujícího důchodové pojištění.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 citovaného nařízení mají nárok na poskytnutí příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených jim komunistickým režimem v oblasti sociální (dále jen "příplatek") státní občané České republiky, kteří

a) v době od 25. února 1948 do 31. prosince 1989 byli odsouzeni a vykonali trest odnětí svobody, jeho část nebo vazbu pro trestný čin, za který byli rehabilitováni podle zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 58/1969 Sb. a zákona č. 70/1970 Sb., nebo podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zákona č. 633/1992 Sb. a zákona č. 198/1993 Sb., nebo jejichž odsouzení pro trestný čin uvedený v § 2 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb., bylo zrušeno cestou obnovy řízení, stížnosti pro porušení zákona anebo podle § 6 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, popřípadě byli nezákonně zbaveni osobní svobody a byli rehabilitováni podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., a pobírají starobní nebo plný invalidní důchod z českého důchodového pojištění,

b) po osobách uvedených v písmenu a) pobírají vdovský nebo vdovecký důchod z českého důchodového pojištění nebo jim takový důchod není vyplácen jen proto, že jiný vyplácený důchod přesahoval hranici nejvyšší výměry úhrnu důchodů podle předpisů účinných před 1. lednem 1996, nebo

c) po osobách, které v době od 25. února 1948 do 31. prosince 1989 zemřely při pokusu o opuštění Československa násilnou smrtí způsobenou státní mocí, pobírají vdovský nebo vdovecký důchod z českého důchodového pojištění.

Podle ustanovení § 1 odst. 2 citovaného nařízení platí, že nárok na příplatek mají dále státní občané České republiky, **jejichž rodič v době výkonu trestu odnětí svobody nebo vazby pro trestný čin uvedený v odstavci 1 písm. a) zemřel**, jestliže ke dni úmrtí rodiče nedosáhli věku 18 let a pobírají důchod z českého důchodového pojištění. Nárok na příplatek mají dále státní občané České republiky, jejichž rodič v době od 25. února 1948 do 31. prosince 1989 zemřel při pokusu o opuštění Československa násilnou smrtí způsobenou státní mocí, jestliže ke dni úmrtí rodiče nedosáhli věku 18 let a pobírají důchod z českého důchodového pojištění.

Při úmrtí obou rodičů za podmínek uvedených ve větě první nebo druhé se nárok na příplatek posuzuje po každém rodiči zvlášť.

Krajský soud v první řadě uvádí, že citované nařízení je třeba vykládat tak, že nárok na příplatek mají v zásadě pouze taxativně vyjmenované okruhy osob, které jsou uvedeny v ustanovení § 1 tohoto nařízení (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, čj. 6 Ads 42/2006-46, přístupný na www.nssoud.cz). Stejně tak je třeba podotknout, že citované nařízení bylo mnohokrát aplikováno jak Nejvyšším správním soudem, tak i Ústavním soudem, přičemž nikdy nedošlo k tomu, že by byla shledána protiústavnost tohoto nařízení. Výjimkou je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007, čj. 6 Ads 4/2006-32, kde byl deficit citovaného nařízení vzhledem k ústavnímu principu rovnosti řešen cestou přímé aplikace ustanovení čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR (neaplikací příslušného ustanovení citovaného nařízení), přičemž důvodem byla nepravá teleologická mezera spočívající v pozdějším zařazení osob účastných rehabilitace podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., do okruhu těch, kdož mají nárok na příplatek k důchodu. S ohledem na to je třeba odmítnout všechna tvrzení žalobce, která směřují ke zpochybnění aplikace § 1 odst. 2 citovaného nařízení na případ žalobce. Krajský soud k tomu uvádí, že nejen z podané žádosti ze dne 7. 10. 2015, ale také z kontextu skutkových okolností je zřejmé, že žalobce uplatňuje svou žádost o přiznání příplatku jako syn osoby, která byla účastna soudní rehabilitace za své odsouzení pro trestný čin velezrady, nikoliv z titulu své vlastní rehabilitace (§ 1 odst. 1 písm. a) citovaného nařízení). Žalovaná tak vyložila podanou žádost ze dne 7. 10. 2015 zcela adekvátně a správně dovodila, že žalobce touto žádostí sleduje přiznání příplatku k důchodu podle ustanovení § 1 odst. 2 citovaného nařízení, přičemž o tomto podle názoru krajského soudu neexistovaly žádné důvodné pochybnosti.

Pro získání nároku na příplatek k důchodu podle § 1 odst. 2 věty první citovaného nařízení by žalobce musel splnit tyto kumulativně stanovené podmínky: 1) smrt rodiče v době výkonu trestu odnětí svobody nebo vazby pro trestný čin uvedený v odstavci 1 písm. a), 2) žalobci by muselo být v době smrti jeho rodiče méně než 18 let; 3) žalobce musí být poživitelem důchodu z českého důchodového pojištění.

Ze skutkového stavu, jak jej zjistila ve správním řízení žalovaná, je zcela zřejmé, že otec žalobce pan J. Š., nar. ..., je účasten rehabilitace podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/1990 Sb., pokud jde o trestný čin velezrady, pro který byl uznan vinným rozsudkem Krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 26. 8. 1954, sp. zn. 1 T 20/54. Mezi stranami není sporné a jednoznačně to vyplývá z obou potvrzení Vězeňské služby založených ve správním spisu, že pan J. Š. byl za uvedený trestný čin vězněn v době od 8. 3. 1954 do 11. 5. 1960. Rovněž tak je nesporné, že otec žalobce ve vězení nezemřel, neboť datum úmrtí je doloženo partem ke dni 27. 2. 1993.

Za tohoto stavu krajský soud zcela souhlasí se závěry žalované, že žalobce nesplňuje podmínky § 1 odst. 2 citovaného nařízení pro přiznání příplatku k důchodu, přičemž ostatní varianty pro vznik nároku na příplatek se na něho už ze samotné povahy věci nevztahují. Proto nelze dát za pravdu žalobci ani v tom, že si žalovaná pro účely posouzení nároku na příplatek k důchodu podle nařízení č. 622/2004 Sb. měla nejprve ujasnit, v jakém režimu byl otec žalobce rehabilitován (zákon č. 262/2011 Sb.). Z předloženého usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 3. 1991, čj. I Rt 158/91 je navíc jasně patrné, že se tak stalo v režimu zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů. Na správnosti závěrů žalované nemohou nic změnit ani námitky žalobce opírající se o utrpení prožitá v době, kdy jeho otec byl ve vězení.

Pokud pak žalobce namítal také procesní pochybení žalované týkající se jejího postupu po podání žaloby, krajský soud tento názor žalobce vůbec nesdílí. Ze správního spisu je

patrné, že napadené rozhodnutí bylo skutečně žalobci doručeno ke dni 16. 12. 2015, přičemž žaloba byla k žalované doručena dne 13. 1. 2016. Žalovaná přípisem postoupila žalobu k vyřízení krajskému soudu, přičemž mu tento přípis spolu se žalobou byl doručen dne 25. 1. 2016. Žalovaná postupovala zcela správně, pokud žalobu proti napadenému rozhodnutí postoupila k vyřízení krajskému soudu, ačkoliv jí to de lege lata právní úprava neukládá, neboť ode dne 1. 1. 2012 již není v důsledku novelizace § 72 s.ř.s. podacím místem pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věcech její působnosti. Její postup je v tomto ohledu tradičně v souladu se všemi zásadami dobré správy a krajský soud mu nemá co vytknout.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 1 in fine s.ř.s. zamítl, jak je uvedeno ve výroku I.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s.

Ustanovenému zástupci JUDr. Jaromíru Heto, advokátovi, přiznal krajský soud odměnu za zastupování ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. a příslušných ustanovení vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu platí, že v řízení o žalobě ve věcech nároků fyzických osob v oblasti důchodového pojištění ve správním soudnictví je tarifní hodnotou 5000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 této vyhlášky činí sazba za jeden úkon právní služby 1000 Kč. Řízení o přiznání příplatku k důchodu je z povahy věci svou složitostí zcela srovnatelné s dávkami důchodového pojištění, navíc příplatek k důchodu sdílí v řadě ohledů právní osud s důchodovou dávkou. Krajský soud vycházel z toho, že ustanovený zástupce učinil ve věci prokazatelně dva úkony právní služby, tzn. převzetí a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu) a doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu). K tomu krajský soud připočetl náhradu hotových výdajů v sazbě 300 Kč za každý úkon. Jelikož ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem DPH, krajský soud nezvýšil odměnu o částku připadající na tuto daň. Celkem činí tedy odměna ustanoveného zástupce za zastupování žalobce v tomto řízení 2600 Kč a bude mu vyplacena za podmínek uvedených ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. května 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová